

РЕШЕНИЕ

№ 5986

гр. София, 04.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 30.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **8842** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 233 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на П. Б. Ц. срещу заповед рег. № з-10225 от 07.08.2012 г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 228, т.3, чл.224, ал.2, т. 1, чл.226, ал.1, т. 4 от ЗМВР във връзка с чл.228, ал. 1, т. 1 от ППЗМВР на оспорвания е наложено дисциплинарно наказание „недопускане до конкурс за израстване в категория или в степен” за срок от една година, считано от датата на връчване на заповедта.

В жалбата се излагат подробни доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена при съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон. Процесуалният представител на жалбоподателя - адв. С. поддържа жалбата по наведените в нея съображения. Исква се отмяната на заповедта и се претендират направените по делото разноски.

Ответната страна –директорът на Столична дирекция на вътрешните работи, представлявана от юрк. П. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, 4 състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства по реда на чл. 236, ал. 2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят заема длъжност по служебно правоотношение – полицай в група

„Охрана на обществения ред” към 07 РУП – СДВР.

От П. Б. Ц. е изготвена докладна записка рег. № 12520 от 28.06.2012 г. до началника на 07 РУП – СДВР, с която са изнесени данни, че на 26.06.2012г. по време на полагащата му се почивка между дежурствата по график се е намирал в [населено място], обл. М., като връщайки се от там с личния си мотор и спирайки в [населено място], установил липсата на служебната му карта и полицейски нагръден знак.

Издадена е заповед № 3 – 195 от 28.06.2012 г. на внд заместник началник на 07 РУП – СДВР, с която е възложено извършването на проверка по получените данни в докладната записка от 26.06.2012 г.

До служителя е отправена покана за даване на писмени обяснения, връчена на 02.07.2012 г. относно извършено дисциплинарно нарушение - неизпълнение на разпоредбите за съхранение, опазване и използване на служебно оръжие, взривни вещества, боеприпаси, имущество, картотеки или служебни карти, полицейски знаци или документи, като служителят да отговори по какъв начин е загубил служебната си карта и полицейския нагръден знак.

На 02.07.2012 г. служителят Ц. е дал писмени обяснения, в която посочва, че в [населено място] е установил липсата на чантата, в която съхранява служебната си карта и личен нагръден знак, пътувайки обратно от [населено място] към [населено място] с личния си мотор.

Направено е предложение рег. № 13942 от 18.07.2012 г. от началника на 07 РУП – СДВР на П. Ц. да бъде наложено дисциплинарно наказание „недопускане до конкурс за израстване в категория или в степен за една година”.

Със заповед рег. № я – 10225 от 07.08.2012 г. на директора на СДВР на П. Б. Ц. – полицай в група „Охрана на обществения ред” на сектор „ОП” при 07 РУП – СДВР е наложено дисциплинарно наказание „недопускане до конкурс за израстване в категория или в степен за една година”. В заповедта е посочено, че държавният служител е допуснал да загуби служебната си карта и нагръден полицейски знак, с което не е изпълнил служебните си задължения съгласно чл.22, ал. 1 от Инструкция № I з – 815 от 25.03.2011 г. на министъра на вътрешните работи. Нарушението е квалифицирано като такова по смисъла на чл. 224, ал. 2, т. 1 от ЗМВР, за което съгласно чл. 226, ал. 1, т. 3 от ЗМВР вр. чл. 227, ал.1, т. 2 от ППЗМВР са налага дисциплинарно наказание „порицание”. Дисциплинарно-наказващият орган е приел, че на служителя следва да бъде наложено по-тежко дисциплинарно наказание, тъй като същият бил наказан с друго наказание съгласно заповед № з -167 от 13.06.2012 г. на началника на 07 РУП – СДВР.

С влязло в сила решение № 1861 от 19.03.2012 г. по адм. дело № 7647/2012 г. по описа на Административен съд София град, I отделение, 13 състав е отменена заповед № з 167 от 13.06.2012 г. на началника на 07 РУП – СДВР.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, I отделение, 4 състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото заповедта е връчена на служителя на 10.08.2012 г., като жалбата е подадена направо до Административен съд София град с вх. № 20114 от 27.08.2012 г. с дата на пощенското клеймо – 24.08.2012 г. Жалбата е процесуално допустима, като разгледана по същество е и основателна.

При преценка на законосъобразността на оспорената заповед съгласно чл. 168 от АПК съдът извършва преценка дали административния акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила и материалноправните

разпоредби, в установената от закона писмена форма и дали същият е съобразен с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от орган, разполагащ с материална компетентност. Нормата на чл. 228 от ЗМВР определя органите, компетентни да налагат дисциплинарни наказания на служителите в МВР. Към датата на издаване на заповедта жалбоподателят заема длъжност по служебно правоотношение – категория Е – полицаи в група „Охрана на обществения ред” на сектор „Охранителна полиция” към 07 РУП при СДВР. Съгласно чл. 228, т. 3 от ЗМВР органите по чл. 186, ал. 1 от ЗМВР могат да налагат всички наказания по чл.226 на служителите с категория „Д” и „Е”. В конкретния случай дисциплинарното наказание „недопускане до конкурс за израстване в категория или степен за една година” е по чл. 226, ал.1, т.4 от ЗМВР и е наложено от директора на СДВР, който се явява материално компетентен съгласно чл. 228, т. 3 от ЗМВР.

Съдът намира, че в хода на дисциплинарното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. От служителя са изискани писмени обяснения на основание чл.229, ал. 1 от ЗМВР, като същите са дадени с рег. Я. от 25.07.2012 г. Писмените обяснения на служителя са приети от дисциплинарно-наказващия орган на 06.08.2012 г.

Едновременно с това П. Ц. е запознат и със справка рег. № 13652 от 13.07.2012 г., с която е направено предложение да му бъде наложено дисциплинарно наказание „недопускане до конкурс за израстване в категория или в степен за срок от една година”. При запознаването със съдържанието й служителят е посочил, че няма възражения.

Спазени са преклузивните срокове по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР. Нарушението е извършено на 26.06.2012 г., а обжалваната заповед е издадена на 07.08.2012 г., т.е. както в рамките на 2-месечния срок от откриване на нарушението, така и в рамките на 1-годишния срок от извършване на нарушението.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния закон по следните съображения:

На първо място, един от принципите при налагане на дисциплинарните наказания е тяхната законоустановеност, залегнал в разпоредбата на чл.224, ал. 1 от ЗМВР - дисциплинарното наказание се налага въз основа на конкретна правна норма, съдържаща признаците на дисциплинарно нарушение. Тежките нарушения на служебната дисциплина, налагащи дисциплинарно наказание „уволнение” са регламентирани в разпоредбата на чл.227, ал. 1 от ЗМВР, а по-леките - в чл.225 – чл.229 от ППЗМВР въз основа на препращащата разпоредба на чл.231 от ЗМВР. Същевременно съгласно чл.229, ал. 2 от ЗМВР при определяне вида и размера на дисциплинарните наказания се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Затова независимо от законоустановеността обстоятелствата по чл.229, ал. 2 от ЗМВР могат да обусловят по-леко наказание.

В случая нарушението е квалифицирано като неизпълнение на служебните задължения съгласно чл.22, ал. 1 от Инструкция І з – 815 от 25.03.2011 г. на министъра на вътрешните работи, което представлява дисциплинарно нарушение по чл. 224, ал. 2, т. 1 от ЗМВР, за което съгласно чл. 227, ал.1 , т.2 от ППЗМВР се налага дисциплинарно наказание „порицание”. Цитираната норма на чл.227, ал.1, т. 2 от

ППЗМВР предвижда налагане на дисциплинарно наказание „порицание” за неизпълнение на разпоредбите за съхраняване, опазване и използване на служебни: оръжие; взривни вещества; боеприпаси; имущество; картотеки или служебни карти, полицейски знаци или документи.

От доказателствата по делото е видно, че на 26.06.2012 г. около 13.00 часа в извънработно време служителят Ц. управлявал личния си мотоциклет по пътното платно с посока на движение [населено място], обл. М. към [населено място]. Преди влизане в [населено място] спрял и констатирал липсата на личната си чанта, в която съхранява служебната си карта и полицейския нагръден знак. Същият се върнал обратно до [населено място], но не открил картата и полицейския знак. За това обстоятелство съобщил своевременно по мобилния телефон на взводния си командир инсп. С. Д.. При връщането си от [населено място] с посока на движение към [населено място], на около 2 – 3 км след [населено място] срещнал патрул на „Пътна полиция” при ОДМВР М. и е споделил с тях за случилото се. Полицаяте са докладвали на „ОДЧ” в ОДМВР [населено място].

Освен това с докладна записка рег. № 12520 от 28.06.2012 г. Ц. е уведомил ръководството на РУП- СДВР за изгубената служебна карта и нагръден полицейски знак.

Действително служебната карта и полицейският нагръден знак не са открити, но следва да бъде извършена цялостна преценка на поведението на служителя при констатираната липса на служебните документи. Съгласно чл. 22, ал. 1 от цитираната Инструкция служителите са длъжни да съхраняват зачислените им служебни карти и пропуски по начин, недопускащ тяхното загубване, открадване, повреждане или унищожаване. Според чл. 22, ал. 4 от Инструкцията служебните карти се носят завързани с конец и закопчани с безопасна игла за облеклото на служителя или в лична чанта. Съгласно чл. 24, ал. 1 от Инструкцията при загубване (открадване) на служебна карта или пропуск, повреждането им по вина на служителя, което ги прави неизползваеми, служителите носят дисциплинарна отговорност. По силата на ал. 2 от същата разпоредба служителите са длъжни незабавно да уведомят писмено непосредствения си ръководител, като посочват и причините за това. Съгласно ал. 3 за загубване или открадване на служебна карта и пропуск, в петдневен срок се изпраща съобщение за произшествие в С.” Човешки ресурси” – МВР.

В конкретния случай полицай Ц. е уведомил прекия си ръководител, което е станало на същия ден, в който е установил липсата на служебните документи. Установява се, че своевременно самият служител е предприел действия по търсенето им, както и е уведомил ръководството на 07 РУП – СДВР на втория ден от инцидента. Следователно, Ц. е спазил императивните изисквания на чл. 24, ал. 2 и ал. 3 от Инструкцията, което е констатирано и при извършената проверка и се установява от съдържанието на справка рег. № 13652 от 13.07.2012 г. Освен това от дадените от лицето писмени обяснения е видно, че същият е съхранявал служебната си карта и знак в лична чанта според изискването на чл. 22, ал. 4, изр. 1 от Инструкцията, т.е. не е нарушено установеното правило за носене на служебните карти и пропуски. След като служителят е проявил добросъвестно поведение както по отношение на носенето на служебната карта и полицейски знак, така и след като е установил тяхната липса, то органът е бил длъжен да вземе предвид всички тези обстоятелства и да обсъди дали за така твърдяното дисциплинарно нарушение следва да се налага наказание по чл. 227, ал.1, т. 2 от ППЗМВР (чрез привръзката на чл.228, ал.1, т. 1 от ППЗМВР) или

може да се наложи по-леко дисциплинарно наказание като „писмено предупреждение”. Извършването на нарушение, изразяващо се в неспазване на правилата по носене и съхраняване на служебни карти и пропуски, не води автоматично до налагане на дисциплинарно наказание „порицание” по чл.227, ал.1, т. 2 от ППЗМВР. За органа стои задължението да обсъди степента и тежестта на нарушението и след това да определи дисциплинарно наказание. В този смисъл с оглед особеностите на конкретното нарушение, липсата на вредни последици за самата институция, адекватното поведение на служителя обуславят прилагане на по-леко дисциплинарно наказание, което не е било извършено от дисциплинарно-наказващия орган.

На второ място, съдът намира, че оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния закон и поради липса на материалноправната предпоставка по чл. 228, ал.1, т.1 от ППЗМВР. Съгласно цитираната разпоредба дисциплинарно наказание "недопускане до конкурс за израстване в категория или в степен за срок от една до 3 години" се налага за извършване на дисциплинарно нарушение в срока на наложено наказание "порицание", за което нарушение е предвидено налагане на същото дисциплинарно наказание. Между страните не е спорен фактът, че към датата на издаване на оспорения административен акт предходна заповед № з -167 от 13.06.2012 г. на началника на 07 РУП – СДВР, с която на жалбоподателя се налага дисциплинарно наказание „порицание”, не е влязла в сила. За да се наложи дисциплинарно наказание при хипотезата на чл.228, ал.1, т. 1 от ППЗМВР, дисциплинарното наказание „порицание” трябва да е наложено с влязъл в сила акт. В случая с влязло в сила № 1861 от 19.03.2012 г. по адм. дело № 7647/2012 г. по описа на Административен съд София град, I отделение, 13 състав е отменена заповед № з 167 от 13.06.2012 г. на началника на 07 РУП – СДВР, което обуславя материалната незаконосъобразност на обжалваната в настоящото производство заповед № з-10225 от 07.08.2012 г. В този смисъл решение № 9795 от 05.07.2012 г. по адм. дело № 11288/2011 г. по описа на Върховен административен съд, V отделение.

По така изложените съображения жалбата на П. Ц. се явява основателна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответната страна следва да бъде осъдена да заплати направените от жалбоподателя разноски в размер на 410 (четиристотин и десет) лева, представляващи заплатена държавна такса в размер на 10 (десет) лева и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 400 (четиристотин) лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 4 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на П. Б. Ц. заповед рег. № з-10225 от 07.08.2012 г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати П. Б. Ц. ЕГН [ЕГН] направените по делото разноски за сумата от 410 (четиристотин и десет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението на страните и от връчването на препис от настоящия съдебен акт.

СЪДИЯ: